

вивчення інтертекстуальності з боку культурно-семіотичного підходу виступає твердження про те, що культура являє собою простір знаків-текстів, організований за принципом семіозису, в якому не може існувати ізольованого тексту-знаку: кожен текст виникає як інтерпретація попередніх текстів і пояснюється через подальші тексти.

Список використаних джерел:

1. Астаф'єв О. Інтертекстуальність як літературна стратегія // Дивослово. – 2000. – № 2. – С. 5-7.
2. Барт Р. Избранные работы. Семиотика. Поэтика // Москва, 1989. – 616 с.
3. Демьянков В.З. Функционализм в зарубежной лингвистике конца 20 века // Дискурс. Речь. Речевая деятельность: функциональные и структурные аспекты // Москва, 2000. – С. 26-136.
4. Женетт Ж. Структурализм и литературная критика // Женетт Ж. Фигуры // Москва, 1998. – Т. 1. – С. 160-179.
5. Косиков Г.К. Текст / Интертекст / Интертекстология // Предисловие. Пьеге-Гро Н. Введение в теорию интертекстуальности: пер. с фр. / общ. ред. и вступ. ст. Г.К. Косикова // Москва, 2008. – С. 8-42.
6. Кристева Ю. Бахтин, слово, диалог, роман // Вестник Моск. ун-та. – Сер. 9: Филология. – 1995. – № 1. – С. 97-124.
7. Лотман Ю.М. О семиосфере // Труды по знаковым системам. – XVII // Тарту, 1984. – С. 5-23.
8. Лотман Ю.М. Семиосфера // Москва, 2000. – 704 с.
9. Смирнов И.П. Порождение интертекста. Элементы интертекстуального анализа с примерами из творчества Б.Л. Пастернака // Москва, 1995. – 190 с.
10. Rosch E. Natural categories // Cognitive psychology. – 1973. – V. 4. – P. 328-350.

Полякова А.І.

викладач,

Харківський національний медичний університет

ПСИХО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ КОМУНІКАЦІЇ МІЖ ФРАНКОФОНАМИ

Мова не просто список слів із заздалегідь визначеними значеннями і конвенціями граматики, що ви можете потім «об'єктивно» розв'язати від однієї позиції до іншої, як тільки ви

дізнаєтеся правила. Так само, як кожен повинен розповісти анекдот по-своєму, щоб отримати сміх, щоб дійсно спілкуватися ви повинні розуміти культуру слухача, їх невисловлені і несвідомі надії, страхи, переживання, історії, неприємності, чим вони захоплюються. Мова, така як французька особливо просякнута культурними тонкощами, нюансами, історичними і культурними посиленнями, хіпі, сленгу та інших подібних речей. Розуміння французької культури є ключовим для розуміння французької мови. Ті, хто вивчають французьку мову, повинні навчатися французькій комунікативній поведінці, так як знання норм національної поведінки значно полегшує спілкування, допомагає уникнути взаємного нерозуміння, яке може виникнути в міжкультурному спілкуванні через розбіжність тих чи інших культурних норм. Так, складними можуть здатися такі ситуації, як вітання і знайомство. У французів прийнято вітатися кожен раз, коли зустрічаєш людину, і треба обов'язково посміхатися незалежно від ступеня знайомства. Коли зустрічаються добре знайомі люди, жінки чи чоловіки з жінками, вони обмінюються поцілунками. Чоловіки зазвичай вітаються за руку. Простягнута при зустрічі рука – символ дружнього ставлення, а також уваги і поваги незалежно від соціального стану. Відсутність цього жесту порушує звичні відносини [1, с. 23].

Сьогодні норми ввічливості у Франції значно спростилися. При першій зустрічі досить виразити задоволення від знайомства ввічливими фразами. Наприклад: *très heureux; ravi de vous connaître; enchanté*. Але існують певні правила, яких слід дотримуватися при знайомстві. Якщо людина представляє сама себе, то досить назвати ім'я і прізвище. Таким же чином представляють свого супутника/супутницю.

Під час розмови француз зазвичай уважно дивиться співрозмовнику прямо в очі. Складається враження, що він Вас вивчає, але це не означає, що він поспішає зближуватися з Вами. Швидше за все, француз моделює можливі ситуації, пов'язані з Вами, в плані їх найменшої шкоди для себе.

Французи високо цінують дотепну іронічну бесіду. Для того, щоб сподобатися французу, розташувати його до себе, треба бути розкутим, вміти легко і влучно заперечити, вчасно пожартувати. У французів не забороняється переривати для того, щоб висловити свою думку або закінчити фразу за співрозмовника.

Теми для розмови можуть бути різні: мода, театр, подорожі, книги, кіно, мистецтво, але на деякі теми накладено табу. Найзабороненіша тема – гроші. Француз ніколи не запитає про розмір зарплатні і про вартість купленого продукту, про витрати у родичів. Інші заборонені теми – здоров'я, безробіття, проблемні діти [4, с. 117]. Слід уникати також таких тем як релігійні переконання, мораль, політика.

Вибір між формами «ти» і «ви» у французів залежить від професійних і соціальних відносин між співрозмовниками. Спілкування між друзями і колегами, які мають однаковий професійний статус, передбачає звернення на «ти», при спілкуванні типу «начальник/підлеглий» прийнято говорити «ви».

Французький народ відрізняється своєю постійною готовністю до протесту. Як правило, французи висловлюють свою незгоду, не вагаючись ні на хвилину, і в будь-якій обстановці. Форма протесту може бути різна, залежно від ситуації. Якщо йдеться про розбіжність в думках, то часто просто кажуть: «Je ne suis pas d'accord», «Vous avez tort», додаючи аргументи.

В офіційній обстановці частіше вживаються безособові обороти, такі як «ce n'est pas normal», «on ne peut pas accepter que ...».

Що стосується суперечки, французам подобається цей процес. Протягом бесіди часто проявляються розбіжності, але суперечка ніколи не переходить межі нормального спілкування.

Спілкуючись з французами, слід також знати, що вони не роблять пропозицію прийти до них в гості чи піти в ресторан просто з ввічливості. Якщо вам щось пропонують, значить, це заздалегідь обдуманій і прорахований крок. За вами ж залишається право вибору: прийняти пропозицію чи ні.

Формулювання побажань при прощанні у французів більш різноманітні, ніж в українців. Вони більшою мірою враховують інформацію про співрозмовника при побажанні успішних дій практично для будь-якого виду діяльності: *Vonne soupe ! Vonne douche ! Vonne lecture ! Vonne continuation !*

Французи є виключно ввічливими і чемними по відношенню один до одного. Ввічливість увійшла в життя французів і стала частиною їхнього буття. Уже в ранньому віці діти повинні говорити «*Bonjour, Mme*», «*S'il vous plaît, Mme*», «*Merci, Monsieur*».

Коли клієнт входить до магазину, продавець, як правило, говорить одну з наступних фраз: «*Que puis-je faire pour vous?*», «*En quoi puis-je vous être utile?*», «*Que désire Madame (Monsieur)?*»,

«Je vous écoute». Після покупки продавець обов'язково дякує покупцю, бажає йому доброго дня чи вечора і прощається: «Merci, Madame (Monsieur) et bonne journée (soirée). Au revoir». Відносно до малознайомих людей і сусідів французи більш дистантні, ніж росіяни. Сусіди по під'їзду рідко бувають знайомі, тому при зустрічі зазвичай обмежуються посмішкою і вітанням.

Французи строго дотримуються правила «chacun chez soi» і намагаються не обтяжувати інших своїми проблемами. Француз ніколи не прийде до сусіда, щоб попросити солі або хліба або взяти грошей у борг. Вони вважають це втручанням в особисте життя.

Ще варто пам'ятати про невербальну комунікацію. У житті французів жести мають величезне значення і їм приділяють багато уваги. Звичайно існують суспільно-прийняті жести, які розуміють у всьому світі, але існують такі, що характерні саме для цієї країни. Наприклад, якщо француз показує на своє око, при цьому відтягує повіку кажучи «mon œil» це означає, що вам не вірять. Чи коли під час розмови хтось проводить декілька разів рукою по щоці – цей жест означає, що людині дуже нудно. Коли француз підіймає плечі кажучи: «je n'y peux rien» це означає «ce n'est pas ma faute», «je ne sais pas», «ça m'étonnerait», «je ne suis pas d'accord». «Faire la moue» типово французький вираз, що означає огиду чи презирство. Фрази «barrons-nous», «on se tire» супроводжує загально відомий у Франції жест, який широко використовується серед чоловіків. Виставляючи перед собою руки, чоловік одну руку штовхає кулаком, цей жест вказує на бажання покинути це місце. Фраза «j'ai du nez (j'ai du flair)» означає, що вона досить розумна щоб зрозуміти, що відбувається навколо, що так легко її не обдуриш. Щоб показати, що людина зовсім п'яна існує вираз «il a le nez dans le verre» який супроводжується таким жестом: використовуючи великий та вказівний пальці людина викручує ніс.

Також вченими було з'ясовано, що краще дешифрують жести та невербальну комунікацію взагалі жінки. Вони надають більше значення не тому, що людина говорить, а тому, як вона це говорить, як дивиться, які робить паузи та інше.

Основним висновком який ми маємо зробити виходячи з цього розділу, це те що мало знати французьку мову, окрім цього необхідно володіти хоча б основоположними знаннями про культуру Франції та її традиції щоб гідно спілкуватися у франкомовному середовищі.

Список використаних джерел:

1. Горелов И.Н. Невербальные компоненты коммуникации. // М.: ЛИБРОКОМ, 1980. – 112 с.
2. Городникова М.Д. Гендерный фактор и распределение социальных ролей в современном обществе // Гендерный фактор в языке и коммуникации. // Иваново: 1999. – С. 23-27.
3. Горошко Е.И. Особенности мужского и женского речевого поведения (психолингвистический анализ) : Автореф. дис... канд. филол. наук // М., 1996. – 26 с.
4. Загряжкина Т.Ю. Франция и франкофония: язык, общество, культура // Москва, 2016. – 248 с.
5. Рогов Е.И. Психология общения // М.: Гуманит. Изд. Центр ВЛАДОС, 2001. – 336 с.

Цимбал Ю.О.

аспірант,

Національний педагогічний університет

імені М.П. Драгоманова

ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ СФЕРИ

Центральною проблемою сучасного термінознавства залишається упорядкування термінологій різних галузей знань із постійною увагою до точних визначень наукових понять та зв'язків між ними, що має знаходити відтворення у відповідних термінозначеннях. В свою ж чергу головним завданням сучасного термінознавства є практичний аспект – систематизація, упорядкування та стандартизація наявної наукової термінології шляхом створення галузевих словників, підручників, посібників, довідників тощо.

Аналіз останніх досліджень і публікацій показав, що проблемою перекладу термінів присвячено праці І.В. Корунця, В.І. Карабана, Т.Р. Кияка, А.С. Д'якова, З.Б. Куделько та інших вчених. Тоді як до питання про вивчення та систематизацію термінологічної лексики зверталися такі дослідники як Г.М. Александрова, А.С. Герд, М.В. Марчук, В.П. Даниленко та інші.

Аналіз термінолексики педагогічної спрямованості та формування активного словникового запасу є досить актуальною